

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 639/2017-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. októbra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Vaškom, advokátska kancelária, Podjavorinskej 3, Prievidza, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9 So 193/2016 z 28. júna 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. septembra 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 9 So 193/2016 z 28. júna 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Sd 66/2015 domáhal preskúmania rozhodnutia Sociálnej poisťovne, ústredia (ďalej len „Sociálna poisťovňa“) č. 550 215 6726 0 z 29. januára 2015 (ďalej len „rozhodnutie Sociálnej poisťovne“), ktorým bolo rozhodnuté o jeho žiadosti o priznanie starobného dôchodku k 15. februáru 2010 tak, že žiadosť sťažovateľa zamietol. Krajský súd v označenom konaní rozhodol rozsudkom zo 4. júla 2016 tak, že potvrdil rozhodnutie Sociálnej poisťovne. Sťažovateľ proti označenému rozsudku krajského súdu podal odvolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu. Sťažovateľ v sťažnosti zopakoval svoju argumentáciu použitú pred všeobecnými súdmi a tvrdí, že napadnutým rozsudkom boli porušené jeho označené práva.

Sťažovateľ v sťažnosti atakuje právne závery, na ktorých stojí rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, ktorý podľa neho porušuje jeho označené práva. Argumentuje tým, že nebola správne zistená doba zamestnania vo zvýhodnenej kategórii I. AA, neboli v jeho veci správne aplikované zákony a dôvody, na ktorých je založený napadnutý rozsudok, považuje za arbitrárne.

Na základe uvedeného navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, označený rozsudok zrušil a priznal mu náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu (vrátane sťažnosti namietajúcej porušenie základných práv a slobôd) je rozhodnúť o prijatí návrhu na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 426/08).

Ústavný súd sa vychádzajúc z uvedeného pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu, zaoberal bližšie otázkou,

či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

Vychádzajúc z mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov sa ústavný súd oboznámil s tou časťou odôvodnenia namietaného rozsudku najvyššieho súdu, ktorá bola pre posúdenie dôvodnosti sťažnosti podstatná. Najvyšší súd v podstatnom na odôvodnenie svojho rozsudku uviedol:

„Podľa § 21 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb. občan má nárok na starobný dôchodok, ak bol zamestnaný najmenej 25 rokov a dosiahol vek aspoň

a) 55 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 15 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a) alebo najmenej 10 rokov v takom zamestnaní v uránových baniach,

b) 55 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 15 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b), ak bol z tohto zamestnania prevedený alebo uvoľnený z dôvodov uvedených v § 12 ods. 3 písm. d) a e),

c) 55 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 20 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b) až h).

Navrhovateľ netvrdil, že by mal nárok na starobný dôchodok podľa § 21 ods. 1 písm. b) zákona č. 100/1988 Zb. Domáhal sa jeho priznania podľa § 21 ods. 1 písm. a) tohto zákona.

Odporkyňa navrhovateľovi ako dobu zamestnania v I.AA kategórii hodnotila dobu iba v rozsahu 14 rokov a 285 dní.

Navrhovateľ sa domáhal, aby mu ako doba zamestnania v I.AA pracovnej kategórii podľa § 14 ods. 2 písm. a) zákona č. 100/1988 Zb. bola zhodnotená aj doba od 01. decembra 1994 do 31. marca 1995, od 08. februára 1996 do 30. apríla 1996 a od 5. novembra 1996 do 31. decembra 1996.

Nariadenie Rady (EHS) nadobudlo pre Slovenskú republiku účinnosť až na základe dohody o účasti Slovenskej republiky v Európskom hospodárskom priestore, ktorá nadobudla platnosť dňom 01.mája 2004 (oznámenie Ministerstva zahraničných vecí SR č. 266/2004 Z. z.). Navrhovateľ už 01.decembra 1994 uzavrel so spoločnosťou [REDAKOVANÉ] Česká republika pracovnú smlouvu na dobu určitú od 01. decembra 1994 do 31. marca 1995 na druh práce horník - dělník.

Podľa dohody o dočasnom pridelení, uzavretej so zamestnávateľom [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] dňa 07. februára 1996 bol navrhovateľ na obdobie od 08. februára 1996 do 30. apríla 1996 dočasne pridelený na výkon práce- banskú činnosť k organizácii [REDAKOVANÉ] Česká republika s tým, že táto organizácia s ním dojedná pracovný pomer a odmeňovanie, zdanenie ako aj zdravotné, nemocenské a dôchodkové poistenie navrhovateľa sa riadi českým právnym poriadkom.

Dňa 05. novembra 1996 navrhovateľ so spoločnosťou [REDAKOVANÉ] Česká republika, uzavrel pracovnú smlouvu na dobu určitú od 05. novembra 1996 do 31. decembra 1996 na druh práce - horník.

Česká a Slovenská Federatívna Republika zanikla dňom 31. decembra 1992; jej nástupníckymi štátmi sú Česká republika a Slovenská republika (Čl. 1 ods. 1 a 2 ústavného zákona č. 542/1992 Zb.).

S účinnosťou od 01. januára 1993 sa na občanov Slovenskej republiky s trvalým pobytom v Slovenskej republike, ktorí budú zamestnávaní na území Českej republiky ako druhého zmluvného štátu, vzťahuje Zmluva medzi Slovenskou republikou a Českou republikou o vzájomnom zamestnávaní občanov, oznámená v Zbierke zákonov pod č. 317/1994 Z. z.

V zmysle Čl. 2 ods. 1 Zmluvy o vzájomnom zamestnávaní občanov vzájomné zamestnávanie občanov jedného zmluvného štátu (SR) u zamestnávateľa so sídlom na území druhého zmluvného štátu (ČR) vychádza z právnych predpisov platných v štáte, v ktorom je sídlo zamestnávateľa (ČR).

Podľa Čl. 8 Zmluvy o vzájomnom zamestnávaní občanov sociálne zabezpečenie občanov jedného zmluvného štátu na území druhého zmluvného štátu sa riadi Zmluvou medzi Slovenskou republikou a Českou republikou o sociálnom zabezpečení.

Podľa Čl. 2 ods. 1 písm. a) Zmluvy medzi Slovenskou republikou a Českou republikou o sociálnom zabezpečení, oznámenej v Zbierke zákonov pod č. 318/1994, predbežne vykonávanej od 01. januára 1993, sa táto zmluva vzťahuje na dôchodkové zabezpečenie.

V zmysle Čl. 11 ods. 1 Zmluvy o sociálnom zabezpečení, rozsah a spôsob hodnotenia dôb zabezpečenia sa spravujú právnymi predpismi toho zmluvného štátu, v ktorého dôchodkovom zabezpečení sa tieto doby získali.

Z Čl. 2 ods. 1 Zmluvy o vzájomnom zamestnávaní občanov v spojení s Čl. 11 ods. 1 Zmluvy o sociálnom zabezpečení doby vyplýva, že zamestnanie navrhovateľa v Českej republike sa hodnotí podľa právneho poriadku Českej republiky. Krajský súd správne poukázal na skutočnosť, že v Českej republike boli zákonom č. 235/1992 Zb. pracovné kategórie zrušené od 01. januára 1993. Na základe oznámenia Českej správy sociálneho zabezpečenia v Prahe z 22. januára 2015 zamestnanie navrhovateľa v Českej republike bolo zaradené do III. pracovnej kategórie.

Zamestnanie navrhovateľa na území Českej republiky v súčte dôb zamestnania trvalo menej ako jeden rok.

Podľa Čl. 11 ods. 5 Zmluvy o sociálnom zabezpečení ak je doba zabezpečenia v druhom zmluvnom štáte kratšia ako jeden rok, nevznikne nárok na dôchodok voči nositeľovi zabezpečenia tohto zmluvného štátu; uvedenú dobu započíta nositeľ zabezpečenia zmluvného štátu, ktorý priznáva dôchodok, tak, akoby bola získaná na jeho území.

Z citovaného článku Zmluvy vyplýva, že v Slovenskej republike je Sociálna poisťovňa ako nositeľ zabezpečenia povinná zhodnotiť aj dobu zamestnania v Českej republike, kratšiu ako jeden rok ako keby bola táto doba získaná na území Slovenskej republiky, /uvedeného článku jej však nevyplýva možnosť hodnotiť túto dobu súčasne aj ako dobu zamestnania vo zvýhodnenej pracovnej kategórii, v danom prípade ako dobu zamestnania uvedenú v § 14 ods. 2 písm. a) zákona č. 100/1988 Zb. (v I.AA pracovnej kategórii)/.

Vzhľadom na uvedené dôvody odvolací súd podľa § 246c ods. 1 O. s. p. v spojení s § 250ja ods. 3 a § 219 O. s. p. potvrdil rozsudok krajského súdu ako vecne správny, dospejúc k záveru, že rozhodnutia odporkyne sú súladné so zákonom.“

Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu (nadväzujúce na právny názor krajského súdu a vo veci konajúcich správnych orgánov) obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Ústavný súd na záver poznamenáva, že dôvody napadnutého rozsudku najvyššieho súdu sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Ako z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, sťažovateľ požiadal o priznanie starobného dôchodku podľa § 21 ods. 1 písm. a) zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 100/1988 Zb.“). Vo veci konajúce správne orgány mu jeho žiadosť o priznanie starobného dôchodku zamietli na tom základe, že sťažovateľ získal vo zvlášť zvýhodnenej pracovnej kategórii (I. AA) 14 rokov a 285 dní, a preto nespĺňa podmienku nároku podľa § 21 ods. 1 písm. a) zákona č. 100/1988 Zb. (najmenej 15 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a) zákona č. 100/1988 Zb., pozn.) a súčasne, že nespĺňa ani podmienku vzniku nároku podľa § 174 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb. (zamestnanie v I. pracovnej kategórii trvalo k 31. decembru 1999). Sťažovateľ nesúhlasil s posúdením ďalšej doby zamestnania, ktorá podľa rozhodnutia správnych orgánov zodpovedala zamestnaniu uvedenom v § 14 ods. 2 písm. b) zákona č. 100/1988 Zb. v celkovej dĺžke 1 rok a 258 dní, a tvrdil, že mala byť posúdená tiež vo zvlášť zvýhodnenej pracovnej kategórii (I. AA), avšak nerozporoval existenciu podmienky vzniku nároku podľa 174 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb. ani v konaní pred všeobecnými súdmi, ani v posudzovanej sťažnosti. Inak povedané, aj keby najvyšší súd akceptoval námietku sťažovateľa splnenia podmienky

nároku podľa § 21 ods. 1 písm. a) zákona zákon č. 100/1988 Zb., ktorú podľa jeho názoru najvyšší súd vyhodnotil arbitrárne, ešte stále by existoval dôvod zamietnutia jeho žiadosti o priznanie starobného dôchodku, keďže nespĺňal ani podmienku vzniku nároku podľa § 174 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že aj v prípade, že by sťažovateľ preukázal tvrdené pochybenie spočívajúce v nesprávnom posúdení celkovej doby zamestnania vo zvlášť zvýhodnenej pracovnej kategórii (I. AA), čo sťažovateľ ani v konaní pred ústavným súdom nepreukázal, výsledok konania by bol rovnaký.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozsudku, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže došlo k odmietnutiu sťažnosti, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa (návrh na zrušenie rozsudku najvyššieho súdu a priznanie náhrady trov konania), pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. októbra 2017